

Ondrej Kovác-Kohn És A Családja

A felvétel az érsekújvári lakásunkban készült, a hetvenes évek táján. A családom van a képen. Jobbról a lányom, Marika [Mária Kovácová-Kohnová], középett a férjem [Ondrej Kovác-Kohn], balról pedig én vagyok. Ondrej Kovácnak hívták a férjem, de tulajdonképpen ő Kohn Andornak született 1924-ben, Zselízen. Nem tudom pontosan, mikor változtatta meg a nevét, de biztos 1945 után. Akkor azt tanácsolták neki, hogy iparendélyt csak akkor fog kapni, ha nem Kohn lesz. De annak dacára sem sikerült. Volt egy nővére, Kohn Márta, de szegény a szüleivel ottmaradt. Idősebb volt olyan két évvel. A férjem munkaszolgálatos volt. Aztán elvitték őket a lágerba. Egy hétig vagy meddig mentek a hajóval Mauthausenba. Günskirchenben és Mauthausenban is volt. A hajón egyáltalán nem kaptak enni. Egy hétig utaztak. Azt mesélte, hogy neki akkor még volt egy kis fogkrémje. Olyan éhes volt, hogy összekeverte valamivel a fogkrémet, ne legyen szagos, és azt ette meg az úton. Mikor visszajött a lágerből, negyvenvalamennyi kiló volt. Nagyon sovány volt, de magas, több mint száznyolcvan. Csont és bőr, ahogy mesélte. Nem ismertem akkor még. 1946-ban ismertem meg, de akkor már emberséges embernek nézett ki. A férjem Pesten tanulta ki a bőrdíszműves mesterséget. A háború után gabonafelvásárlással foglalkozott. Először Zselízen helyezkedett el egy hivatalban, de aztán eljött Nagyölvédre mint gabonafölvásárló. 1959-ben bejöttünk Érsekújvárba, leszázalékolták őt invalidba. Bazedovkórbán szenvedett.